

Peter V.
Brett
Jádro

TRIFID

Peter V. Brett

Jádro

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

The Core

Copyright © 2017 by Peter V. Brett

Ward artwork designed by Lauren K. Cannon, copyright Peter V. Brett

All rights reserved.

Translation © Miroslava Polová, 2018

Cover © Larry Rostant, 2018

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2018

ISBN 978-80-7553-515-3

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykaňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Peter V.
Brett
Jádro

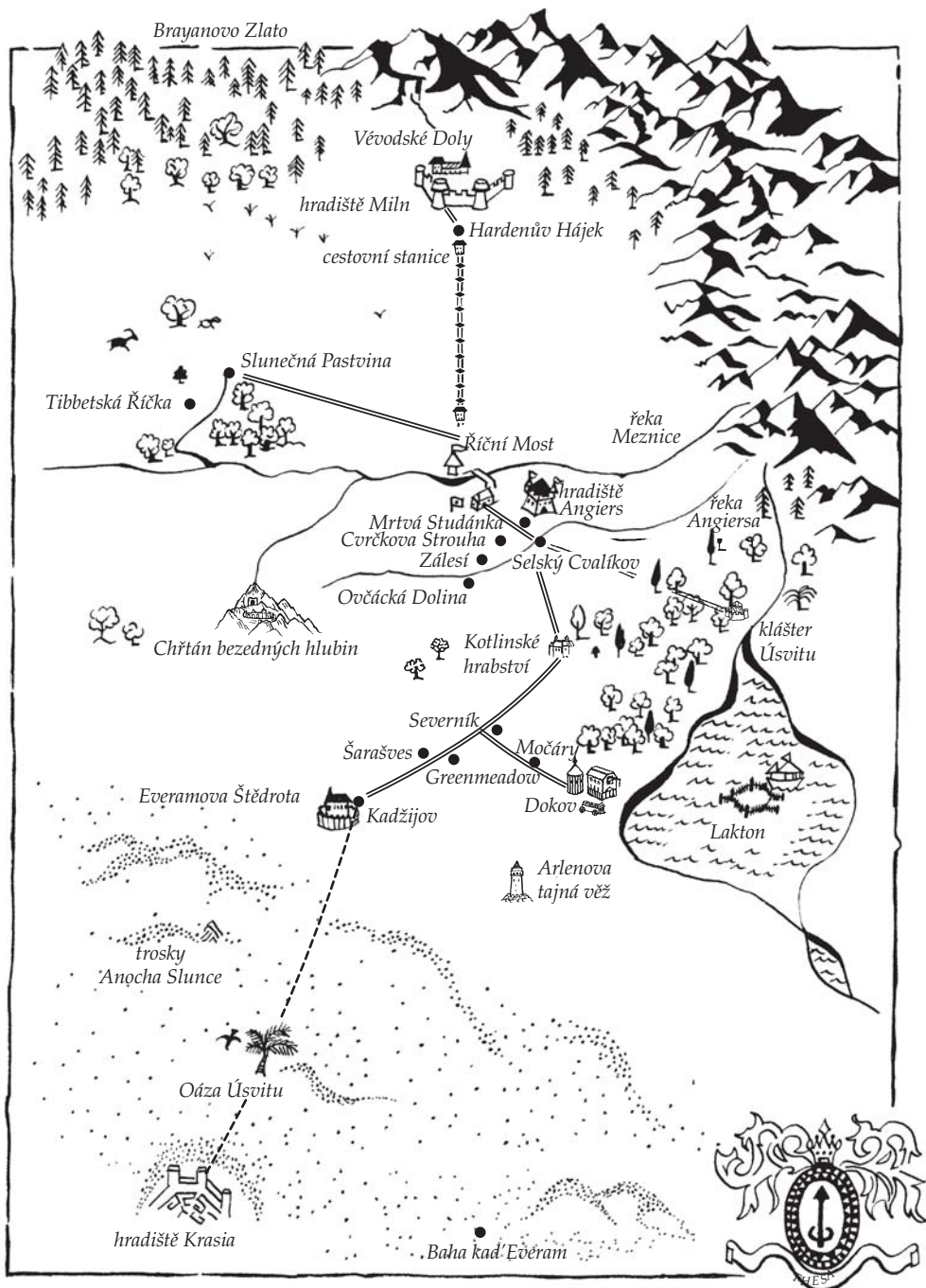

Peter V.
Brett
Jádro

Stanislav Juhaňák – TRITON

Jádro je dílem fikce. Jména, postavy, místa i události jsou buď výplodem autorovy fantazie, nebo jsou používány fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, až žijícími či zemřelými, nebo místy je čistě náhodná.

*Pro Sirénu Lilith,
která už mi nesčasnými způsoby mění život.*

Mapu dle Andrewa Ashtona překreslila Markéta Adamová.

Prolog

Žalářníci

334 p. N.

„Bude rojení.“

Alagai Ka, démonský Choť, promluvil ústy lidského raba, toho, jenž se nazýval Šandžat. Teď už byl Choť spoutaný a ležel v silovém kruhu, ale předtím se mu podařilo rozbít jeden zámek, a než se jeho věznitelé vzchopili k činu, tak si toho raba podmanil.

Ze Šandžata se zlomenou vůlí zbyla jenom loutka a Choť si užíval utrpení, které tím působil svým věznitelům. Hýbal rabovými nohama a seznamoval se s jeho tělem. Lidský rab nebyl tak užitečný jako měňavec, ale byl silný a vyzbrojený primitivními zbraněmi pozemského stáda a měl k věznitelům citové vazby, jichž mohl Choť využít.

„Co to má, do Jádra, znamenat?“ dotazoval se ostře Průzkumník. Ten, kterého ostatní nazývali Arlenem nebo Par'chinem. Měl na druhé velký vliv, ale doopravdy je neovládal.

Choť si našel přístup do rabova mozkového centra řeči a čím dál plynuleji ovládal ty primitivní skřeky, které se mezi lidmi pokládaly za dorozumívání. „Královna bude brzy klást.“

Průzkumník se zahleděl rabovi do očí a založil si ruce na hrudi. Chrany vepsané inkoustem do kůže mocně tepaly. „To vím. Ale co to má co dělat s rojením?“

„Mne jsi zajal a mé nejsilnější bratry jsi zabil,“ odpověděl Choť. „Na mozkovém dvoře nezbyl nikdo natolik mocný, aby zabránil mladým královnám vycukat své matce magii a dospět.“

Průzkumník pokrčil rameny. „Královny se přece pozabíjejí navzájem, ne? Přímou tam, kde se vylíhly, přičemž ta nejsilnější převezme úl. Lepší čerstvě vylíhla královna než dospělá.“

Zatímco Choť vytrvale upíral rabovy oči na Průzkumníka, vlastním zrakem pozoroval aury ostatních přítomných v místnosti.

Následník – ten, jehož nazývali Jardirem – vyzbrojený pláštěm, kópím a korunou Mozkovraha, byl samozřejmě nejnebezpečnější. Choť v řetězech a v chránovém kruhu by měl pramalou šanci, kdyby se Následník rozhodl ho zabít, a zotročení Šandžata už tak Následníka rozlítlo na nejvyšší míru.

Ale Následníka zrazovala jeho aura. Nakolik toužil Chotě zabít, přece jen ho potřeboval živého.

Zajímavější byla citová pavučina spojující Následníka s Průzkumníkem. Láska i nenávisť, rivalita i respekt. Vztek. Pocit viny. Byla to výbušná směs a Choť ji s potěšením zkoumal. Následník prahnul po vědomostech. Průzkumník mu toho ještě hodně neřekl a Následníková aura sršela vzteky, že si má nechat někým velet.

Méně předvídatelná byla Lovkyně, ta, již nazývali Rennou. Ta živelná samička žhnula nakradenou jádrovou magií a její tělo bylo poseto silovými chránami. Nebyla tak zkušená ve využívání své moci a zároveň byla schopná zaútočit bez rozmyslu. Krotila se, ale měla v ruce zbraň a byla připravená zaútočit při prvním náznaku, že se něco chystá.

Ten poslední rab byla samička, Šanva. Stejně jako jeho loutka, ani ona neměla žádnou valnou magii. Kdyby byla nezabila svými zbraněmi démonského prince, byl by ji Choť zavrhl jako bezvýznamnou.

Ale i když byla Šanva tou nejslabší z jeho vězňů, měla znameňitou aura. Choťova loutka byla jejím otcem a Šanva sice měla silnou vůli, díky níž si udržovala povrch aury v klidu, ale vespod, vespod se její duše svíjela v bolestech. Moci tak Choť rozlousknout její lebku a zahryznout se do měkké tkáně jejího mozku, to by si na té paměti pochutnal.

Choť přiměl loutku k smíchu, aby upoutal lidskou pozornost na raba místo na sebe. „Ty mladé královny ani nedostanou příležitost mezi sebou bojovat. Vzhledem k tomu, že žádný z mých bratří není natolik silný, aby ovládal ostatní, tak si každý nějaké to vajíčko ukradne a prchne.“

Na to se Průzkumník na okamžik odmlčel, začínalo mu svítat. „Založí si hnízda po celé These.“

„S tím už nepochybně začali.“ Choť nechal loutku máchnout kopím a lidské oči to dle očekávání sledovaly. „Tím, že mě tady držíš, odsuzuješ k záhubě vlastní plemeno.“

Choť nenápadně pohnul svými řetězy, jestli nenajde nějaké slabé místo. Chrany vyryté do kovu pálily, šátraly po jeho magii, ale Choť si svou moc pečlivě střežil. Jeden zámek už rozbil a jednu končetinu si osvobodil. Kdyby se mu podařilo rozlomit další, mohla by jeho loutka poškodit kruhy natolik, aby mohl Choť utéct.

„Kolik mozkovců zůstalo v úlu?“ zeptal ostře Průzkumník. „Prozatím jsme jich zabili sedm, nepočítaje v to tebe. Počítám, že to je jako nic.“

„V úlu?“ opáčil Choť. „Tam není prozatím žádný. Bezpochyby si už rozdělili líhně, a než začne královna klást, budou si chtít svá nová území podmanit.“

„Líhně?“ opáčila Lovkyně.

Loutka se usmála. „Lidé z těch vašich Svobodných měst brzy shledají, že jejich hradby a chrany jsou méně spolehlivé, než si mysleli.“

„Troufalé řeči, Alagai Ka,“ poznamenal Následník, „na to, že před námi ležíš v poutech.“

Choť konečně našel, co hledal. Maličký kaz v jednom zámku, který se během měsíců jeho uvěznění pomalu šířil. Zlomit ten zámek by mu umožnilo vyklouznout z řetězu, ale požadovaná síla by viditelně zadržela a jeho věznitelé by si toho mohli všimnout dřív, než by bylo hotovo.

„Dosud vám byly líhně ponechány.“ Loutka popošla o krok stranou a jejich oči ji sledovaly. „Jako loviště pro mé bratry. Ti však teď vezmou své raby, vaše hradby rozbijí jako nic a všichni si založí vlastní chovy, aby měli čím krmit své čerstvě vylihnuté královny.“

„A v jejich lúnech roste zhoubá pro Alu,“ pochopil Následník. „To nesmíme dopustit.“

„Tak mne pusťte na svobodu,“ navrhl Choť.

„Ani náhodou,“ zavrčel Průzkumník.

„Je to vaše jediná možnost,“ nevzdával se Choť. „Můj návrat ještě může rojení zabránit.“

„Ty jsi kníže lži,“ řekl Následník. „Nejsme tak hloupí, abychom ti věřili. Je tu jiná možnost. Půjdem do bezedných hlubin a skončujeme s Alagai'ting Ka jednou provždy.“

„Tvrdíš, že nejste hloupí,“ podotkl Choť, „a přitom si myslíte, že můžete přežít cestu do úlu. Nedostanete se ani tak daleko, jako se dostal Kavri, než to vzdal a utekl zpátky na povrch.“

Ta slova měla zamýšlený účinek, protože Následník strnul a sevřel kopí. „Další lži. Kadži vás porazil.“

„Kavri pobil mnoho rabů,“ uznal Choť. „I mnoho princů. Trvalo nám stovky let, než jsme úl znovu naplnili. Nicméně pokusy prorazit na naše výsostné území se Kavrimu nezdařily. To je asi tak vše, v co může vaše plemeno doufat. Ostatně toto není první cyklus a nebude ani poslední.“

„Říkal jsi, že nás dovedeš do Jádra,“ připomněl mu Průzkumník.

„To bys mohl zrovna tak dobře chtít jít na povrch světloňose,“ odtušil Choť. „Shořel bys dávno předtím, než by ses tam dostal. To víš sám.“

„Tak tedy do úlu,“ řekl Průzkumník. „Na mozkový dvůr. Do té zatracené líhně démonské královny.“

„To tě zničí zrovna tak.“ Choť poposunul loutku k okraji o další krok.

„My to riskneme,“ prohlásila Lovkyně.

Konečně byli správně rozmístění. Loutka zvedla kopí a vrhla ho rovnou na srdce Průzkumníka. Dle očekávání se rozplynul, kopí neškodně prošlo skrz a letělo rovnou na Následníka, který roztočil svou zbraň, aby letící kopí smetl.

Mezitím loutka vši silou praštila štítem do jednoho z chranových kamenů, které Choť věznil v kruhu, a tvrdým okrajem štítu kámen roztrfštila. Lovkyně bleskurychle vyrazila do útoku, ale v tu chvíli zaječela rabí samička a skočila Lovkyni do cesty, aby svého otce ochránila.

Loutka tak měla dost času se otočit a vzít do ruky chraněný řetěz a Choť mezitím magickým šlehem roztrfštil oslabený článek. Jako pavouk rozebírající poškozenou pavučinu rozplétala loutka řetěz, i když stříbrné chrany Choťe pálily, ale bolest byla malou cenou za svobodu.

Choť švihnul spárem a pomocí magického šlehu mrštil štěpinou z rozbitého kovového článku po Následníkovi a srazil mu z hlavy korunu, čímž mu znemožnil zvednout záštitu, za kterou ho už jednou lapil.

Lovkyně smetla rabí samičku z cesty a skočila po loutce, aby ji zastavila, ale už bylo pozdě. Ledva se po ní rozmáchla zbraněmi, Choť se rozplynul a hmotný nechal jen jediný spár, kterým jí rozpáral útroby, když se prohnala kolem něj. Pak se škvírou, kterou loutka udělala v kruhu, protáhl ven a u vnějšího chranění se zase zhmotnil.

Lovkyně se zajíkla a zoufale se snažila udržet vnitřnosti v útrobách, aby se nevyhrnuly na podlahu, a Průzkumník se hnal své družce na pomoc. Lovkyně se nedokázala natolik soustředit, aby se mohla roz-

plynout a sama sebe zahojit, a Průzkumník promrhá cenný čas i sílu na to, aby ji zachránil.

Choť nakreslil do vzduchu údernou chranu, kameny pod Následníkovými nohama popukaly a Následník šátrající po koruně upadl na všechny čtyři. Loutka odkopla korunu na druhou stranu místnosti a vyrazila proti Následníkovi, aby ho zdržela alespoň ještě o pár vteřin.

Choť se otočil, přičemž zvedl pahýl ocasu a rozeslal spršku magicky mrtvých výkalů tak, aby zneškodnil chranu.

Zrovna když se chtěl znovu rozplynout, Následník zařval: „Dost!“, udeřil spodkem ratiště o podlahu a v magické vlně ztratili půdu pod nohama všichni. Choť se rychle vzpamatoval, odhmotnil se a vyrazil k vyhlédnuté škvíře mezi chranami, ale to už Průzkumník vrhl vlastní magii, která odtáhla závěs, a na škvíru mezi chranami dopadlo první ranní světlo. Světloňoš ještě ani nevystoupil nad obzor, ale jeho světlo už teď spalovalo Choťovu magii a působilo mu nevýslovná muka. K vyhlédnuté škvíře už se démon neodvážil ani přiblížit.

Lovkyně se rozplynula a znovu zhmotnila, již zahojená. Ona a Průzkumník zkušenými rukama kreslili do vzduchu chranění, vysílající do démonského oblaku vlny bolesti; marně prchal před světlem. Ve svém netělesném stavu navíc nemohl Choť ovládat svou loutku a rabí samička jí teď už rychle nasadila zneškodňující chvat. Následník se znovu zmocnil své koruny, zvedl záštitu a Chotě za ní opět polapil.

Jiná možnost než vzdát se a vyjednávat nebyla. Pořád ho potřebují živého. Choť se zhmotnil se zataženými drápy, nevyceněnými zuby a po lidském zvyku vysoko zvednutými hnáty na znamení, že se vzdává.

Lovkyně ho praštila ze strany do hlavy, až se mu z jejích úderných chran rozdrkotala lebka. Byla prchlivá. Ostatní se snad budou víc ovládat.

Ale když Choť po té ráně odvrávorl, Průzkumník ho praštil z druhé strany, prorazil mu lebku a vyrazil mu oko.

Démon se zapotácel a chytil třetí ránu, ratištěm Následníkova kopí, který ho praštil silněji než skalní démon.

Výprask pokračoval a Choť už si myslel, že ho ti rozzuření barbaři snad zabijí. Chtěl se rozplynout, ale podobně jako před chvílí Lovkyně i on najednou zjistil, že se nedokáže soustředit ani natolik, aby rozplynutí započal.

Pak už bylo těžké soustředit se byť jen na to, kdo ho jak praštil, a zůstal jen praskot a ořesý po každé ráně, která dopadla.

A pak bylo těžké se vůbec jen soustředit. Před očima se mu zatmělo.

Choť se probral v trýznivých mukách. Pokusil se *nasát* sílu ze svých vnitřních zásob, aby se zahojil, ale tam už toho moc nezbyvalo. V bezvědomí určitě hluboce *nasával*, aby se zotavil z těch nejhorších zranění. Zbytek se bude muset zahojit přirozenou cestou.

Ale zůstal volný, bez toho prokletého řetězu. Možná ho teď narychlo opravují. Možná čekali, že zůstane bezmocný delší dobu.

Pokud ano, tak jsou to ještě větší hlupáci, než by si i on byl myslel. Závěs byl zatažený a Choť cítil, že za těžkou látkou je tma. Vypadalo to, že možnost uniknout má znovu na dosah. Zvedl pařát, nakreslil do vzduchu chranu a vypustil do ní kapku své zbývající magie, aby ji nabil.

Ale magická síla se rozplynula ještě dřív, než dospěla do špičky jeho spáru, a tělem projela taková bolest, až zasyčel.

Znovu *nasál* a moc ho opět zklamala, jen po těle cítil pálení.

Choť se podíval na svou kůži, uviděl zářící chrany a svitlo mu.

Potetovali mu tělo inkoustem, víceméně tak, jak si to Průzkumník udělal na sobě. Byl pokrytý chranami.

Mozkovými chranami, určenými přímo pro jeho kastu. Ty symboly ho uvěznily v jeho vlastním těle a bránily mu rozplynout se nebo i jen rozvinout mysl. Ba co hůř, kdyby Choť – nebo jeho věznitelé – příživili chrany dostatečným množstvím magie, ty chrany by ho zabily.

Tohle bylo daleko horší než řetěz. Tohle bylo pokoření přesahující veškerou Choťovu představivost.

Ale každá potíž má své řešení. Každé chranění má svou slabinu. Dočká času a najde ji.

Kapitola 1

Obojí

334 p. N.

Leeshu vytrhly ze spánku křečovitě stahy.

Deset dní na cestě v doprovodu pěti tisíc drvoštěpů ji donutilo zvyknout si na nepohodlí. Teď už mohla spát jen na boku, což bylo něco, na co nebylo kočárové sedadlo stavěno. A tak začala líhat na podlaze svi nutá do klubíčka, tak jako Amanva a Sikva v jejich kočáře plném polštářů.

Děložní svaly se napínaly a stahovaly, připravovaly se na úkol, který se blížil, a Leeshu zachvacovaly vlny bolesti. Správně neměla rodit ještě třináct týdnů, ale tohle se ženám stává běžně.

A každá jedna z nich napoprvé propadá panice, říkávala Bruna, a myslí si, že bude rodit dřív. To se stalo dokonce i mně, a to jsem vytáhla na svět tucty vřískajících děcek, než jsem poprvé vyklopila své vlastní.

Leesha začala rychle, pravidelně dýchat, aby se uklidnila a lépe snášela bolest. Bolest pro ni nebyla v posledních dnech ničím novým. Dítě sebou házelo a kopalo tak, že měla břicho plné černých podlitin.

Několikrát během těhotenství byla Leesha nucena vést skrze vlastní tělo mocnou chranovou magii. Pokaždé se dítě divoce ozvalo. Zpětná vazba z magie může dodat člověku nadlidskou sílu a výdrž. Starému vrátí mládí a mladému dá předčasně dospělost. Posílí emoce a oslabí sebekázeň. Lidé zmítaní magií dokážou být pěkně zuřiví. Nebezpeční.

Co může taková moc udělat s dítětem, které ještě není plně vyvinuté? Leesha nebyla ještě ani v sedmém měsíci, ale už vypadala i se cítila na konec devátého. Tušila předčasný porod, dokonce ho i vítala z obav, že dítě bude nakonec na přirozený porod moc velké.

Nebo mi pěstí prorazí lůno a vyleze si ven samo. Leesha dýchala a dýchala, ale neuklidnila se a ani bolesti nepolevily.

Záchvat stahů může vyvolat kdeco, učila Bruna. *Jako třeba děcko kopající do plného močového měchýře.*

Leesha našla nočník, ale i když si ulevila, na křeče to nepomohlo. Letmo mrkla do porcelánové nádoby. Moč byla kalná a krvavá.

Strnule zírala do nočníku a myšlenky pádily jak splašené. A pak děcko tvrdě kopl. Vykřikla bolestí a věděla.

Už to začíná.

Leesha poslala pro Wonda, a než dorazila, opatrně se usadila na sedadlo. Už se skoro rozednívalo.

Wonda hodila uzdu nejbližšímu strážnému, mrštně jako kočka se skulila z koně rovnou na kraj jedoucího kočáru, otevřela dveře a jakoby nic plavně přeskočila na sedadlo naproti Leeshe.

„Už jsme skoro doma, mistryně, kdyby ses chtěla kapku upravit,“ řekla Wonda. „Zatímco jsi spala, Gared jel napřed. Zrovna jsem od něho dostala vzkaz.“

„Jak moc je to zlé?“ zeptala se Leesha.

„Zlé,“ odušila Wonda. „Veškeré služebnictvo se chystá nastoupit na vítání. Gared se to snažil zarazit, jak sis přála, ale prý to bylo jako snažit se holýma rukama vytrhnout pařez.“

„Angiersané a ta jejich zatracená obřadnost.“ Leesha se trpce ušklíbla. Začínala chápat vévodkyni Araine, která dokázala procházet kolem mračen klanějícího se služebnictva a předstírat, že je vůbec nevidí. Někdy to byl jediný způsob, jak se mohl člověk dostat tam, kam chtěl.

„A nejsou to jen sloužící a strážní,“ dodala Wonda. „Už dorazila i polovina vesnické rady.“

„Noci.“ Leesha složila tvář do dlaní.

„Stačí říct a já nechám nastoupit špalír drvoštěpů a ty proběhneš rovnou dovnitř,“ navrhla Wonda. „Všem řeknu, že za nimi zajdeš, až si odpočineš.“

Leesha zavrtěla hlavou. „Já se dnes vracím domů jako hraběnka. Nezačnu tím, že se budu všem vyhýbat.“

„Jasně, mistryně,“ uznala Wonda.

„Potřebuju ti něco říct, Wondo,“ pokračovala Leesha. „Ale musíš zachovat klid.“

Wonda na ni vyjeveně vytřeštila oči a začala vstávat.

„Wondo Drvoštěpova, zůstaň hezky přilepená na tom sedadle,“ zarazila ji Leesha, švihla prstem jako bičem a dívka dosedla zpátky.

„Stahy už přicházejí po šestnácti minutách,“ pokračovala Leesha. „To dítě se může narodit za pár hodin. Dnes budu zcela závislá na tobě, drahoušku, takže potřebuju, aby ses soustředila a pozorně mě poslouchala.“

Wonda ztěžka polkla, ale přikývla. „Dobře, mistryně. Řekni mi, co chceš, a já to zařídím.“ „Důstojně vystoupím z kočáru a vydám se ke dveřím,“ začala Leesha. „Cestou tu a tam s někým promluví. Ale nikdy se nezastavíme ani nezpomalíme.“

„Jo, mistryně,“ řekla Wonda.

„Veřejně tě jmenuji velitelkou své domácí ostrahy,“ sdělila jí Leesha. „Jestli budou všichni, jak jsi říkala, nastoupení na nádvoří, tak by ses mohla rovnou pohodlně ujmout velení a poslat drvoštěpky, aby obsadily vévodské sídlo. Jakmile zajistí vévodské komnaty, nesmí dovnitř nikdo kromě tebe, mne a Darsy.“

„Vika?“ hlesla tázavě Wonda.

Leesha zavrtěla hlavou. „Vika poprvé po několika měsících uvidí svého manžela. To jim nebudu brát. A v tomhle případě beztak nedokáže nic, co by nezvládla i Darsy.“

„Jo, mistryně,“ souhlasila Wonda.

„Nesmíš nikomu říct, co se děje,“ upozornila ji Leesha. „Ani strážím, ani Garedovi, nikomu.“

„Ale mistryně...“ začala Wonda.

„Nikom,“ zachraptěla Leesha a zařala zuby. Přišly další stahy. Jako by se kolem břicha obtáčel had a utahoval stisk. „Nechci, aby se o tom mluvilo jako o nějakém žongléřském představení. Rodím dítě Ahmanu Jardirovi. Ne každý mu bude přát dobré a po porodu budeme oba... bezbranní.“

Wondě ztvrdl pohled. „Nebudete, dokud jsem tu já, mistryně. Přisáhám na slunce.“

Wonda vylezla z kočáru, jako by se nic zvláštního nedělo, a hladce naskočila do třmenů klusajícího koně.

Chranové světlo v kočáru s časně ranním světlem zesláblo, ale jakmile dvířka za Wondou zaklapla, zase se rozjasnilo. S ním znovu oživly chrany ticha a Leesha bolestně zasténala.

Jednou rukou se zapřela v kříži, druhou si nadzvedla těžké břicho a ztěžka se narovнала. Žárové chrany ohřály kotlík během několika vteřin. Leesha si nalila na žínku horkou vodu a přitiskla si ji na obličej.

Ze zrcadla na ni hleděla bledá, propadlá tvář s černými kruhy pod očima. Leesha by nejraději sáhla pro svůj *hora-váček* a *nasála* trochu magie, která by jí dala sílu do nadcházejících útrap, ale to by bylo příliš nebezpečné. Magie byla známá tím, že přivodí dítěti záchvat zuřivosti. A to bylo to poslední, co by jí teď ještě chybělo.

Letmo zavadila pohledem o pudřenku, ale na rozdíl od kreslení chrán jí líčení beztak nikdy nešlo. Na to měla nadání její matka. A tak se alespoň učesala a upravila si šaty.

Cesty ve vnějších okrcích Drvoštěpské Kotliny se vinuly a klikatily podle křivolakého tvaru velechran, které navrhla spolu s Arlenem Sedlákem. Kotlina teď měla přes tucet okrců a stále se rozšiřující síť propojených velechran, která zaháněla demony noc co noc dál a dál. Leesha znala ten tvar stejně důvěrně jako milenka, neměla zapotřebí vyhlížet z okénka, aby poznala, že projíždějí zrovna Novou Usedlostí.

Brzy vjedou do vlastní Drvoštěpské Kotliny, hlavního sídla Kotlinského hrabství a srdce velechran. Ještě před dvěma roky byla Kotlina vesnicí s ani ne třemi sty lidmi – jen taktak velká, aby to stálo za tečku na mapě. Teď se vyrovnala kterémukoli Svobodnému městu.

Sevřel ji další stah. Už byly častější – jen šest minut od sebe. Začínala se otevírat a cítila, jak si dítě sedá níž. Dýchala. Měla bylinky na bolest, ale neodvažovala si je vzít, dokud nebude bezpečně usazená ve svých komnatách.

Vykoukla zpoza závěsu a okamžitě toho zalitovala. V odpověď se zvedl bouřlivý jásot. Marně doufala, že když dorazí před svítáním, proběhne návrat domů v tichosti; družinu takové velikosti utajit nešlo. I v tak časně hodině lidé houfně vybíhali do ulic či se dívali z oken na průvod, který se vinul domů.

Bylo to zvláštní, myslet na Thamosovu tvrz jako na domov, ale teď jí jako hraběnce Kotlinského hrabství patřila. Její chalupu v Kořenářském lese Darsy za její nepřítomnosti proměnila na ředitelství Kořenářské akademie, první z mnoha škol, které snad v Kotlině vzniknou. Leesha by byla raději tam a vyučovala učednice, ale byla pravda, že když se usadí ve tvrzi, bude toho moci udělat daleko víc.

Když se pevnost objevila na dohled, Leesha otráveně nakrčila nos. Byla to mohutná, hranatá, opevněná stavba, budovaná spíš na obranu než pro krásu – alespoň při pohledu zvenčí. Jenže uvnitř to bylo svým

způsobem ještě horší, marnotratné jako palác, v zemi těžce bojující o obnovu. Teď, když to je její, bude nutno řešit obě stránky věci.

Velká brána do pevnosti byla otevřená a cestu po obou stranách lemovaly pozůstatky Dřevních kopiníků, bývalé Thamosovy jízdy. Zbyla jich sotva padesátka, o ostatní včetně samotného hraběte jednotka přišla v bitvě o Dokov. Byli oslniví na svých velkých angierských mustanzích, muž a kůň v pozoru, se stejným kamenným výrazem. Všichni byli ve zbroji, jako by čekali, že je Leesha každým okamžikem povede do boje.

I shromáždění na nádvoří bylo od pohledu nastoupeno stejně tak dobře na válku jako na uvítání doma. Nalevo kapitán Gamon se svými poručíky v čele stovek mužů ve zbrani, s vypnutým hrudníkem a pohledem upřeným přímo před sebe, těžké palice zapřené o zem, všechny špičky přesně ve stejném úhlu.

Na pravé straně nádvoří celé osazenstvo tvrze – armáda sama o sobě – vyrovnané neméně přesně než pěchota, v čistých, nažehlených livrejích, všechno jako ze škatulky.

Bylo by zajímavé vidět, co by se dělo s těmi dokonale vyrovnanými šíky, kdybych porodila rovnou na nádvoří. Byla to jízlivá myšlenka, ale pak dítě koplo a Leeshu přešla legrace.

Došlo na Wondino varování, pod schody do budovy stál hlouček lidí. V popředí ji očekával škrobený pan Arther ve slavnostní livreji, dokonce i s kopím. Za ním stála Tarisa, hraběcí chůva z Thamosova dětství, z níž se posléze stala Leeshina komorná. Čekal tu i Gared s Rosal, svou nastávající, a s Rosalinou matkou. S ním tu byl ještě inkvizitor Hayes, kořenářky Darsy a Vika, Leeshin otec Erny a... noci, dokonce i Leeshina matka Elona, jejíž oči metaly dýky do Rosaliných zad. Leesha se modlila, aby jí ta časná ranní hodina ulevila alespoň od tohoto „démona“, ale jako vždy zůstala v tomto nevyslyšena.

Do dvířek strčila hlavu Wonda. „Připravena, mistryně?“

Sevřel ji nový stah. Polilo ji horko, i v tom chladném zimním vzduchu se potila.

Leesha se usmála a nic z toho nedala na sobě znát. Nohy se jí třáslly, když vstávala, a cítila, že dítě rázem kleslo o palec níž. „Ano, drahá. A teď rychle jako blesk.“

Když kočár dojel, Gamon sesedl. On, Arther a Gared se o sebe div nepřerazili, jak se drali, aby jí nabídli pomocnou ruku, když sestupovala dolů. Leesha jim nevěnovala ani pohled a pevně se při sestupování chytila Wondiny paže. Spadnout před celým tím shromážděním by nebylo nejlepší.